Symbolsk tableau i Glauber Rochas nye film: Pierre Clementi tager en sten ud af munden på Rosa Maria Penna og giver hende frugtbar jord i stedet.

ber Rocha formentlig har tænkt sig dem. Symbolikken kan være betænkeligt nær det komiske, f. eks. i en sekvens, hvor Diaz forsøger at standse to bevæbnede mænd ved at beskytte sig med et ur uden viser, en scene, der snarere hører hjemme i en gammel Bergman-film end i en ny Rocha-film.

Mirakelmageren helbreder de fattige og trænger sig længere og længere ind på Diaz, dræber først hans to sønner og hans religiøse rådgivere, hvorefter Diaz frivilligt giver sig ind under hans le. I baggrunden kommer den forhenværende blinde bærende med Eldorados flag, og i sidste tableau står mirakelmageren sammen med en ung pige (Glauber Rochas hustru Rosa Maria Penna) foran en gruppe syngende og dansende bønder, et billede, der formentlig skal lede tankerne tilbage til cangaceiroen og helgeninden foran bønderne i »Antonio Dræberen«..

»De afhuggede hoveder« er fuldstændig blottet for den billedmagi, der præger Rochas foregående, meget betydelige film. Den er et forsøg på at skabe en poetisk vision, men poesien virker fortænkt og uforløst. Muligvis er filmen udtryk for en krise hos Glauber Rocha, men den kan også være et vidnesbyrd om de kolossale omkostninger, der er forbundet med i film efter film at have rykket sine egne og filmkunstens grænsepæle. Efter fire på hinanden følgende mesterværker er det muligvis naturligt, at Rocha må lave en film, der virker totalt mislykket. Den kan være prisen for det imponerende skaberarbejde, Rocha hidtil har udført.

Chr. Braad Thomsen

BRONCO BULLFROG PRIVATE ROAD

Unge, ukendte og kunstnerisk ambitiøse instruktører i England har ikke mange muligheder for at realisere deres projekter. Ifølge »Sight and Sound« forsøger en del af dem at skabe sig en karriere inden for den billigt producerede skrækfilmgenre, der fornys på forskellig måde. Den 26-årige Barney Platts-Mills har imidlertid ikke behøvet at gå denne omvej – et par kortfilm gav ham mulighed for at lave »Bronco Bullfrog« for lidt over 300.000 kroner, og den er en af de bedste engelske film fra de senere år.

»Bronco Bullfrog« er en videreførelse og forfinelse af halvtredsernes *free cinema*-stil, som instruktører som Tony Richardson og Karel Reisz hurtigt arbejdede sig væk fra, da de blev »etablerede«. Den blev optaget totalt *on location* i Stratford på seks uger, og alle medvirkende er amatører. Den fortæller om ungdomsforbrydere i 15–16–17 års alderen, og det lykkes dem at undgå alle »genrens« klicheer. Aldrig før har man set så »unge« ungdomsforbrydere – de medvirkendes kejtede usikkerhed bliver et både morsomt og rørende led i karakteristikken af en gruppe unge, hvis forbrydelser anskues som et selvfølgeligt resultat af miljøets og forældrenes påvirkning.

I centrum står den mutte, generte Del, der efter mange mislykkede tilløb får kontakt med og forelsker sig i en 15-årig pige, der har et lige så dårligt forhold til sin mor som han til sin far. De stikker sammen af hjemmefra og kontakter den allerede erfarne, forhenværende Borstaldreng Bronco Bullfrog, der er lidt af en myte i kredsen. Deres frigørelsesforsøg føles som en naturlig og sund reaktion på omgivelsernes trøstesløshed, men er lige så naturligt dømt til at mislykkes.

Filmen forener slående det spontane med det strengt kontrollerede. Billedstilen er så funktionel og prunkløs, at Howard Hawks ville nikke bifaldende – Platts-Mills bruger *ikke* håndholdt kamera, men vælger hver gang en vinkel, der både er enkel og veltalende. Og han skaber gang på gang scener, der er lige så smukt humoristisk pointerende som hos Forman og spiller ironisk og medfølende på personernes kejtede sårbarhed.

Barney Platts-Mills anden film »Private Road« skuffede mange i Cannes, og instruktøren understregede selv, at han ikke var tilfreds med samarbejdet med de denne gang professionelle skuespillere og at han efter denne erfaring aldrig mere ville arbejde med professionelle skuespillere. For mig bekræfter »Private Road« imidlertid, at Platts-Mills er et talent helt ud over det sædvanlige i engelsk film. Filmen er i ydre forstand mere konventionel end »Bronco Bullfrog«. Vi er nu blandt smarte, velstående unge i London, filmen er i farver, og dens kærlighedshistorie er på ingen måde original. Hovedpersonen er en ung forfatter, der har haft held med sin første novelle, men aldrig driver det videre end til at være ung og lovende. Et forhold til en middelklassepige truer med helt at binde ham til pæn borgerlig rutine.

Det er »ung« film, der i sit tema svarer til mange debutantromaner, men Platts-Mills filmer det hele med en koncis, næsten tør objektivitet, der gang på gang giver situationerne en bevægende eller humoristisk drejning. Og filmens kamerastil, der endegyldigt placerer ham som engelsk films Hawks, gør hver afsnit til et på én gang fortættet og åbent forløb, der kræver medleven og opmærksomhed af tilskueren.

Morten Piil

DEN PANAFRIKANSKE FESTIVAL MORDET PÅ FRED HAMPTON

Sidste år i Cannes blev vi præsenteret for William Kleins dokumentarfilm om og med Eldridge Cleaver i hans eksil i Algeriet, og i år fik vi så resten af det stof, Klein optog ved samme lejlighed omkring den panafrikanske festival. I betragtning af alle de rosende ord, jeg havde hørt om denne stærktvirkende politiske film, blev den en stor skuffelse – politisk set. Optaget under ovennævnte festival i Algeriet i 1969 er »Den panafrikanske Festival« blevet en smukt fotograferet billed- og ordcollage, hvis indhold hovedsagelig består af danse, mens de politiske aspekter er yderst sporadiske og ret overfladisk behandlede.

Ikke blot mangler filmen så absolut en holdning til sit stof, men midt i al sin velvillighed over for emnet skinner Kleins stilling som udenforstående, hvid iagttager ubehageligt igennem. F. eks. finder han det absolut nødvendigt at understrege det »bemærkelsesværdige« i, at en afrikaner i fuldt ornat ryger sig en cigaret i en pause mellem dansene ved at zoome ind på den gode mand. Det samme gentager sig ved en ung pige med kæmpeørenringe, der leende lytter til en hovedtelefon, som der dårligt er plads til på grund af ørenringene. Jo, det er skam vigtigt at fremhæve sammenstødet mellem naturfolket og vor teknik.

Men går man ind for at se filmen for dens fantastisk medrivende danse og uhyre varierede og smukke kostumer, får man fuld valuta for pengene. Hvis ikke, kan man roligt holde sig væk.

Af en helt anden politisk kaliber er amerikaneren Mike Grays dokumentariske reportagefilm om nedskydningen af formanden for De Sorte Panteres Chicago-afdeling i dennes lejlighed den 4.12.1969. Hvor »Den panafrikanske festival« hævder sig ved sine smukke farveoptagelser og teknisk fuldkomne billeder, henter »Mordet på Fred Hampton« sin styrke i sin nøgterne skildring af et stykke forfærdende virkelighed. Materialet be-